

[Kampmann.]

mærkninger i forhold til behandlingen før sommerferien. For det første er regeringsforslaget ændret, og for det andet har regeringen ømtrent samtidig med dette lovforslag fremsat et forslag til lov om by- og landzoner, hvilket i høj grad griber ind i naturfredningslovgivningen. Med den sammensætning, naturfredningskommissionen har haft med repræsentanter for mange forskellige interesseorganisationer, kan man vist roligt gå ud fra, at et stort arbejde har været nødvendigt for at nå frem til et kompromis. Dette gælder også forslaget om befolkningens frie adgang til strand, skov og udyrkede arealer. Lægger man regeringens forslag til ændringer sammen, bliver resultatet en indskrænkning af den frie adgang. Med hensyn til kortvarigt ophold på strandene øges afstanden fra beboelsesbygninger, hvor ophold ikke må finde sted, fra 40 til 50 m. Med hensyn til adgangen til private skove lukker man for adgangen til mindre skove, på trods af at repræsentanten for skovejere i kommissionen gik ind for en generel åbning. Og endelig er fra den fri adgang til det åbne land undtaget græsningsarealer, hvor en fri adgang næppe ville skade.

Da den videst mulige adgang til naturen efter socialdemokratiets opfattelse ikke må forbeholdes de få, men skal gælde for hele befolkningen, er disse ændringer ikke acceptable, så meget mere som ændringerne end ikke er søgt begrundet af regeringen.

Ministeren skylder en oplysning om, hvor mange kilometer af kyststrækningerne en 40 m-, subsidiært en 50 m-regel vil afspærre for befolkningens kortvarige ophold på strandene. Så vidt jeg har fået oplyst, er f. eks. Sjællands samlede kyststrækning 1.700 km. Deraf har befolkningen i dag fri adgang til 117 km, og spørgsmålet er, med hvor meget regeringens forslag vil udvide de 117 km på Sjælland.

I forbindelse hermed må man under det kommende udvalgsarbejde nok undersøge, om der ikke er behov for særregler for de ret få strandarealer, som ejes af institutioner, der har til formål at sikre skolebørns og andre unges ferieophold. I disse tilfælde foregår badningen ofte samlet af sikkerhedshensyn, og en almindelig adgang til badning for alle fra disse strande på samme tidspunkt

som institutionernes børn og unge kan indebære risiko ved overvågningen af disses badning.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg finder det naturligt, at man efter indstilling og tilskyndelse fra de lokale fredningsorganer søger tilvejebragt midler, dels til anlæg af flere offentlige veje til skov og strand, således at besøgene spredes mere, dels til opstilling af de nødvendige papirkurve og toiletter. Herved vil mulige gener for ejerne kunne reduceres væsentligt.

I forbindelse med problematikken omkring reguleringen af bebyggelsen af det åbne land kan man glæde sig over erkendelsen hos den konservative ordfører, hr. H. C. Toft, ved behandlingen før sommerferien af, at VKs tilføjelse om erstatningsbestemmelserne til den nuværende lovs § 22 i 1961 fuldstændig ødelagde mulighederne for at regulere det åbne lands bebyggelse ud fra naturfredningsmæssige hensyn. Mit parti kan acceptere, at bebyggelsesreguleringen søges etableret gennem en lov om by- og landzoner. Men regeringens forslag, som det foreligger, løser ikke problemet omkring naturfredningen. Det anføres ganske vist, at bebyggelsesreguleringen skal ske under hensyntagen til, at bebyggelse ikke sker i strid med hensynet til befolkningens rekreative interesser og bevarelsen af landskabelige værdier, men man har ikke sikret naturfredningsinteresserne sæde i de organer, som er ansvarlige for zoneudviklingen.

Det er klart, at kun en mindre del af det åbne land er af naturfredningsinteresse, men tilbage står dog en del, som er af klar interesse, og som efterhånden vil blive udlagt som naturparker, således som det også er hensigten med forslaget. Kerneområderne i disse naturparker vil blive fredet, men det vil næppe gælde randområderne, hvor den naturfredningsmæssige interesse er meget stærk. Det må derfor være rigtigt, at zoneudlægningen for disse områder overdrages organer, hvori naturfredningsinteressen er tilsvarende stærkt repræsenteret.

Som den mest alvorlige fejl ud fra et naturfredningsmæssigt hensyn — og jeg understreger: ud fra et naturfredningsmæssigt hensyn — foreslås sommerhusområderne henlagt som byzoner, hvor altså en bebyggelse kan finde sted. Nu er det i høj grad tænkeligt, at netop en lang række som-